

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **A. G.**

skazanego z art. 200a § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 21 października 2025 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim

z dnia 23 września 2024 r., sygn. akt II K 397/24,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Lwówku Śląskim do ponownego rozpoznania.**

Tomasz Artymiuk

Jacek Błaszczyk

Barbara Skoczowska

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Lwówku Śląskim w dniu 27 czerwca 2024 r. skierowała akt oskarżenia przeciwko **A. G.** zarzucając mu, iż w dniu 26 stycznia 2024 r. ze skutkiem w L., woj. [...], nawiązał zakazany kontakt z małoletnią P. P. w wieku

12 lat za pośrednictwem aplikacji M. i F., a następnie złożył propozycję utrwalenia treści pornograficznych - wykonania i przekazywania nagich zdjęć z udziałem ww. małoletniej, zmierzając do jej realizacji, tj. czyn z art. 200a § 2 k.k.

Do aktu oskarżenia został dołączony w trybie art. 335 § 2 k.p.k. wniosek o rozpoznanie sprawy przeciwko A. G. bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionej z nim kary 1 roku ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz środka karnego w postaci zakazu zbliżania się oraz kontaktowania z pokrzywdzoną, również za pośrednictwem środków telekomunikacyjnych i teleinformatycznych, przez okres 3 lat. Ponadto zgodnie z wnioskiem oskarżony miał zostać zwolniony z ponoszenia kosztów postępowania i opłat sądowych.

Po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 23 września 2024 r. sprawy A. G., Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim na podstawie art. 343 § 1 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. uwzględnił wniosek złożony przez prokuratora o wymierzenie oskarżonemu uzgodnionej z nim kary i wydanie wyroku na posiedzeniu. W konsekwencji, Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim wyrokiem z dnia 23 września 2024 r., sygn. akt II K 397/24, orzekł:

uznał oskarżonego A. G. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z art. 200a § 2 k.k. i za to na podstawie art. 200a § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

na podstawie art. 41 a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. G. zakaz zbliżania się na odległość mniejszą niż 100 metrów oraz zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną, także poprzez środki telekomunikacji i teleinformatyczne na okres 3 lat;

1. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierzył opłaty.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 1 października 2024 r.

Kasację od tego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść skazanego zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu dołączonego do aktu oskarżenia wadliwego wniosku prokuratora o skazanie A. G. bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu kary za popełnienie przestępstwa z art. 200a § 2 k.k., pomimo iż wniosek ten nie zawierał propozycji, obligatoryjnego z mocy art. 41 § 1a pkt 2 k.k. i art. 43a § 2 k.k., orzeczenia środków karnych w postaci: zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio (art. 41 § 1a pkt 2 k.k.) oraz świadczenia pieniężnego wymienionego w art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5000 złotych (art. 43a § 2 k.k.), co skutkowało wydaniem wyroku z również rażącą i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą wskazanych przepisów prawa materialnego

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lwówku Śląskim do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiło - wobec wniesienia kasacji z zachowaniem terminu określonego w art. 524 § 3 k.p.k. - uwzględnienie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia w całości na posiedzeniu bez udziału stron na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

Jak trafnie zauważył skarżący, wyrok Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim został wydany z rażącym naruszeniem przepisów prawa karnego procesowego wskazanych w petitum kasacji.

Przypomnieć należy, że postępowanie unormowane w art. 335 k.p.k. i art. 343 k.p.k. jest jednym z postępowań konsensualnych, w ramach którego Sąd orzekający w tym trybie rozpoznaje sprawę na posiedzeniu, bez przeprowadzania

postępowania dowodowego, a nawet bez udziału stron (jeżeli mimo prawidłowego zawiadomienia nie stawia się na posiedzenie, a zarazem, gdy prezes sądu lub sąd nie uzna ich obecności za konieczną), i wydaje wyrok skazujący oskarżonego, o ile uwzględnia złożony przez prokuratora, po uzgodnieniu z oskarżonym, wniosek o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k.

Jednocześnie, mając na uwadze brzmienie art. 343 § 7 k.p.k., rozpoznając omawiany wniosek sąd powinien dokonać nie tylko jego formalnej i merytorycznej kontroli, ale również przeanalizować zgodność zawartych w nim propozycji z wymogami prawa materialnego i procesowego. Dopiero gdy wymogi te in concreto zostaną spełnione, to wniosek o skazanie bez rozprawy może zostać uwzględniony.

W przedmiotowej sprawie A. G. został skazany za dokonanie przestępstwa z art. 200a § 2 k.k. Nie ulega wątpliwości, że przedmiotem ochrony w przypadku typu czynu zabronionego opisanego w dyspozycji przywołanego przepisu jest wolność seksualna małoletnich, zaś przesłanka zastosowania zakazu przewidzianego w art. 41 § 1a zdanie drugie k.k. wchodzi w grę w razie skazania za którekolwiek z przestępstw określonych w rozdziale XXV Kodeksu karnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2024 r., III KK 57/24). Oznacza to, że na Sądzie ciążył obowiązek orzeczenia wobec oskarżonego zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2023 r., I KK 132/23).

Ponadto, w związku ze skazaniem A. G. za przestępstwo z art. 200a § 2 k.k. na Sądzie I instancji spoczywał obowiązek orzeczenia świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5000 złotych. Orzeczenie tego środka karnego, w realiach niniejszej sprawy, na podstawie art. 43a § 2 k.k. było obligatoryjne, a Kodeks karny nie przewiduje od tego obowiązku żadnego wyjątku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2024 r., IV KK 203/24).

W konsekwencji, brak obligatoryjnego rozstrzygnięcia o wskazanych środkach karnych stanowi rażące naruszenie prawa materialnego. O obrazie prawa materialnego można bowiem zasadnie twierdzić m.in. w sytuacji niezastosowania określonego przepisu, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 kwietnia 2017 r., II KK 31/17 oraz z dnia 6 listopada 2023 r., I KK 132/23).

Oznacza to, że aprobując wniosek prokuratora, Sąd ten dopuścił się rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów prawa karnego procesowego i materialnego, wskazanych w petitum kasacji. Złożony bowiem przez prokuratora w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek, został sformułowany z naruszeniem przepisu art. 41 § 1a zdanie drugie k.k. oraz art. 43a § 2 k.k., a jego uwzględnienie przez Sąd doprowadziło do rażącej obrazie tych przepisów prawa karnego materialnego.

Reasumując, brak przesłanek z art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 6 i § 7 k.p.k. umożliwiających wydanie orzeczenia na posiedzeniu, nie pozwalał Sądowi na uwzględnienie wniosku prokuratora. Sąd powinien był dostrzec i zasygnalizować uchybienia, nie mógł jednak uwzględnić wniosku pozostającego w sprzeczności z konkretnymi przepisami prawa karnego materialnego. Skoro jednak tego nie uczynił, to tym samym dopuścił się rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku (art. 523 § 1 k.p.k.) naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a w konsekwencji przepisów prawa karnego materialnego, wskazanych w zarzucie kasacyjnym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Lwówku Śląskim do ponownego rozpoznania, w trakcie którego Sąd uwzględni poczynione wyżej uwagi i wyda orzeczenie zgodne z przepisami prawa.

[J.J.]

[r.g.]

Tomasz Artymiuk

Jacek Błaszczyk

Barbara Skoczowska